

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΗΧΩ

Η ΑΙΟΣ — ΣΕΛΗΝΗ

ΠΟΙΟΝ τὸ κάλλος τοῦ ἀττικῆς ὀρίζοντος καὶ τῆς φύσεως τῶν Ἀθηνῶν! Αἰωνίως θὰ ἐνθυμοῦμαι τὴν ἔξοχον καλλονὴν τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, τὴν ὅποιαν πρὸ τιῶν ἡμερῶν ἐθεώρησα ἀνεληθὴν ἐπὶ τοῦ Παρθενῶνος!

Εἰς ὠκεανὸν γλυκέος φωτὸς πλέει τοῦ ἀστρου ὁ δίσκος, καὶ ἐν ᾧ αἱ ἀφεστῶσαι ἀκταὶ καὶ τῶν ὀρέων αἱ κορυφαὶ βάφονται ὑποκυάνως, πέπλος ἐρυθρὸς ἀσθενῆς καὶ νεφελώδης, διαυγέστατος καὶ αἰθέριος ἐκτείνεται ὑπερθεῖν ὁ πέπλος τῆς ἠπείας φλεγομένης ἀτμοσφαιρας. Μυρία χρώματα φωτεινὰ καὶ διαφανῆ διαδέχονται ἀλλήλα ραγδαίως εἰς τὸ γλαυκόν, τὸ ὑπόχρυσον, τὸ ὑπέρυθρον στερέωμα. Λεπτὰ νεφύδρια, ἕκαστον τῶν ὁποίων φάνεται ἐστία χρυσοῦ φωτὸς, πλανῶνται κούφως εἰς τὸ αὐγάζον κενόν. Ποῖα ταχύτης τροποποιήσεως εἰς τὸ σχῆμα, ποῖα γοργότης εἰς τοῦ χρώματος τὴν ἀκαριαίαν ἐναλλαγὴν! Τὸ ἐρυθρὸν ἀπέδη ὑπέρυθρον, ὑποκύανον τὸ κυανοῦν, γαλακτώδες τὸ χρυσοῦν, μαργαριτέχρουν τὸ πρῶην ἠδέως φαῖν. Πυκνοῦνται, ὑψοῦνται, λύνονται, ἀθροίζονται πάλιν, καὶ πάλιν σκεδάζονται παίζοντα.

Ἀπλέτως ἐνδύει αὐτὰ μὲ τὸ ὑστατόν του φῶς ὁ ἥλιος, καὶ εἰς τὸ διαφανές σῶμά των εἰσδύουσαι ἀνωδύτως τοῦ σέλαος αἱ ἀκτίνες, καταποντίζουσι εἰς κύμα γλυκυτάτου φωτὸς τὰς ἀβρὰς ἐκείνας, τὰς θεληκτικὰς, τὰς ἀδιαλείπτως, δίκην Πρωτέως ἀπατηλοῦ, ἀφανιζομένας καὶ δημιουργουμένας ποικιλοτρόπους μορφάς. Αὖρα χαλαρὰ ἐξώρισεν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ εἰς ἀδιοράτους ἔλυσεν ἀτμούς· τὰ χαριέστατα ἐκεῖνα νεφελώδη καὶ ποικιλόμορφα σώματα. Λοῖον ἀπέδη τὸ στερέωμα, καὶ ἐν μέσῳ μεγαλοπρεποῦς ἀκτινοβολίας, ὑμνοῦμενος ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἄδόντων πτηνῶν, κατεδύθη εἰς τὸν ὠκεανὸν ὁ λαμπρὸς ἀναξ. Ἐφανίσθη χωρὶς νὰ κλείσῃ τὸν λάμποντα ὀφθαλμόν του, ἐκρύβη δύσας, ἔν' ἀναφανῆ πάλιν εἰς τὴν ἀνατολήν. Εἰς τὴν ἀπόστασιν ἐν μέσῳ διαφανοῦς ποικιλοχρόου νεφέλης, φαίνονται, χαριέντως ὑψούμενα καὶ ταπεινούμενα τῆς Στερεᾶς τὰ ὄρη. Σέλας ἀκτινέες δὲ πολύχρομον καὶ πολύχρυσον στέφει τὰς κορυφὰς των. Ἰόχρους ὁ Ὑμηττὸς δέχεται τὴν ἐσχάτην τοῦ ἡλιακοῦ φωτὸς ἀνταύγειαν, καὶ δειλῶς, τὸ εἶδη φθίνον σέλας, θωπεύει τὰς κόμας τῶν σεμνῶν παρθένων τοῦ Ἐρεχθίδου, καὶ τοὺς κίονας, καὶ τοὺς αἰετοὺς, καὶ τὰ μεγαλοπρεπῆ ἀνάγλυφα καὶ συμπλέγματα τοῦ Παρθενῶνος.

Καὶ ἔταν, μετὰ τὴν δύσιν καὶ τῆς ἀμφιλύκης αὐτῆς, σιωπηλαὶ τῆς διαυγοῦς νυκτὸς αἱ πρῶται σκιαὶ καλῆψωσι τὸν ἱερὸν βράχον, ἔταν τῆς ἀρξαμένης ἐσπέρας ἢ γαλήνη ἐπικαθίσθη μαλακῶς ἐπὶ τῆς φύσεως, καὶ ἀμβλυθῶσι τὰ πρὶν ἠδέως ἀποστιβλόντα χρώματα, ἔταν εἰς μανθῶσαν διαφανῶς σκιερὸν καλυφθῆ τὸ

Παρθενῶνος τὸ ἱερὸν καί, πνέουσα χαλαρῶς σὺρρίξη διὰ τῶν κίωνων αὐτοῦ τῆς θαλάσσης καὶ τῶν ὀρέων ἢ ἀβρὰ αὔρα, ποῖα ἀφωνα αἰσθήματα πληροῦσι τὴν ψυχὴν, ποῖα ἰσχυρὰ καὶ σιωπηλῆ κατάνυξις κυριεῖται τὸ στήθος, ποῖος πόθος κόσμου ὠραίου, μυστηριωδῶς θεοῦ, κόσμου ἰδεωδῶς καλλιτεχνικοῦ, ἐλαύνει τότε καὶ κυριεῖται τὴν καρδίαν!

Ἄλλ' ἔταν ἡ Σελήνη διαδεχομένη εἰς τὸ στερέωμα τῶν δύσαντα ἀδελφόν της, προσέλλη ὑπερ τὰ ὄρη, χύνουσα τὸ μελαγχολικὸν της φῶς εἰς τὴν φύσιν, ἔταν μὲ ἀργυράκτινον ὠχρὰν ἄλων στεφανώσῃ τὸν βράχον, τὸ ἱερὸν τῆς Παλλάδος καὶ τὰς Ἀθήνας, ἔταν σκορπίση τὸ σιωπηλὸν καὶ σοβαρὸν μεγαλειὸν της εἰς τὰ χλοάζοντα πεδία, εἰς τοὺς δρυμοὺς καὶ τὰ δάση, εἰς τὰ ὄρη, εἰς τὴν θάλασσαν καὶ τὴν γῆν, ποῖα διάφορα ἀλλὰ βαθέα αἰσθήματα, ἠδέως μελαγχολικά, ἐμπνέουσι τὴν ψυχὴν, καὶ ποίους πόθους εὐγενεῖς, ἀνεξηγήτους, μυστηριώδεις, πόθους αἰσθητοῦς, ἀλλ' ἀνερημευτοῦς αἰσθάνεται ἢ καρδία, ἢ ποθοῦσα, ἀλλὰ μὴ δυναμένη νὰ ὀρήσῃ τί ποθεῖ, ἢ ἀλγοῦσα χωρὶς νὰ δύναται νὰ ἐξηγήσῃ διατὶ ἀλγεῖ, ἢ μελαγχολοῦσα καὶ ἐν τῇ μελαγχολίᾳ ἀνακουφιζομένη, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ διατὶ ἐμελαγχόλησε, καὶ πῶς, ἐν ᾧ πάσχει, ἀνεκουφίσθη ἐν τούτοις. Δάκρυα βρέχουσι τοὺς ὀφθαλμούς, δάκρυα ἀκούσια, ἀθόρυβα, ἀνευ λυγμῶν, δάκρυα καίοντα, ἀλλὰ τὴν δρόσον σκορπίζοντα καὶ τὴν παρηγορίαν εἰς τὴν περιλυπον ψυχὴν, καὶ τῆς καρδίας μετριάζοντα τοὺς πόνους καὶ τὰς πικρίας. Καὶ τότε ἡ ἐλκεσίπεπλος κόρη τοῦ Ἐρεχθίδου, ἡ μειδιάσασα εἰς τὸ θωπευτικὸν φιλῆμα τοῦ ξανθοῦ Φοῖβου, μελαγχολεῖ, καὶ ὠραία πάντοτε ἀναλαμβάνει τὴν ἐπιβλητικὴν αὐτῆς σοβαρότητα.

Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι μετενόησε διατὶ νὰ μειδιάσῃ εἰς τοῦ ἡλίου τὴν ἐσχάτην ἀκτίνα, καὶ ὅτι τῆς αἰδοῦς τὸ σεμνὸν αἰσθημα καὶ τὸ χρώμα ἀνήλθεν εἰς τὸ ἀκίληδων ἐκεῖνο μέτωπον, τὸ αὐστηρῶς ἤδη συνοφρυωθῆν, καὶ εἰς τὴν χαρὰν τοῦ ἀθῆσου ἐκεῖνου φιλήματος ὑποταπτοῦ ὁ φόθος τῆς ὀργῆς τῆς ἀκάμπτου Ἀρτέμιδος ἀσπαζομένης ἤδη αὐτῆς τὸ μέτωπον τῆς παρθένου καὶ τὴν κόμην ἦν πρὸ μικροῦ μόλις κατεφίλησεν ὁ δύσας ἀκτινοβόλος ἀδελφός της.

Ἄθηναι

P. II.

